

การเมือง

ตามประสาโพธิ์รักษ์

เจริญธรรม วันนี้เอาตามาคิดว่าจะพูดถึงเรื่อง **คนเบื้องการเมือง** ทำไม**คนเบื้องการเมือง** เอาตามาได้ยินนะ ได้ยินกันมั๊ย ? บ่นๆกัน เบื่อจ้ะเลยการเมืองเนี่ย การเมืองน่าเบื่อ ไม่ได้เรื่องได้ราว ต่างๆนาๆ สารพัดที่เขาจะว่าไป เรามาพูดถึงเป็นยังไงคนถึงเบื้องการเมือง เรา มาหาเหตุ ค่อยๆวิเคราะห์กันดู ว่าเหตุอะไร คำว่า **การเมือง**นี้ คน จึงเบื่อ ทั้งๆที่คำว่า **การเมือง** นั้น **มันขาดไปจากมนุษยชาติไม่ได้** ถ้าใครไม่**มีความเป็น“การเมือง”**ในใจเลย ผู้นั้นก็คือ**คนไร้ค่าต่อสังคม**

เอาตามาเคยนิยามมาแล้วว่า คำว่า**การเมือง**หมายถึงอะไร คำว่า **การเมือง** หมายถึง **งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง**

นี่ไม่ได้เล่นคารม เล่นคำอะไรหรอก โดยสัจจะมันเป็นอย่างนั้น งานการเมืองที่ว่านี้ เอาตามาเข้าใจโดยภูมิปัญญาของเอาตามาเองว่า มันมี มาตั้งแต่เด็กดำบรรพ์ ตั้งแต่คนอยู่เป็นกลุ่มหมู่ มีหัวหน้าเผ่า หัวหน้าเผ่าก็ดูแลคณะหมู่กลุ่ม ผู้ที่ทำงานบริหาร ทำงานจัดการให้หมู่กลุ่มอยู่ เป็นสุขอยู่กันอย่างเหนียวแน่น เป็นปึกแผ่น มีความเป็นอยู่ที่ดี ดำเนิน

ชีวิตไปตลอดตาย นี่เป็นความหมายสามัญ ใครๆก็เข้าใจ เพราะฉะนั้นหน้าที่
งานที่เรียกกันว่า **การเมือง** ก็คือ **การทำงานให้แก่หมู่กลุ่ม หรือการช่วยเหลือ**
บ้านเมือง หรือการเสียสละช่วยประชาชนให้เป็นที่อยู่สุขสบายเจริญดี

ดังนั้น หน้าที่ของหัวหน้าเผ่า ที่ดูแลคณะหมู่กลุ่ม ที่ทำงาน
บริหารปกครอง ทำงานช่วยเหลือให้หมู่กลุ่มอยู่เป็นสุข อยู่กันอย่าง
เหนียวแน่น เป็นปึกแผ่น มีความเป็นอยู่ที่ดี ดำเนินชีวิตไปตลอดตาย
ด้วยความเสียสละ สร้างสรร ชยันเพียร คนผู้นี้คือ **นักการเมือง** ไซ้ใหม่

เพราะฉะนั้น **คนที่ทำงานให้คนในสังคม ดูแลจัดการช่วยเหลือ**
ผู้คนให้อยู่เย็นเป็นสุข มีความเป็นอยู่ที่ดี สงบเรียบร้อยดี ด้วย
ความเสียสละ สร้างสรร ชยันเพียร ไม่ว่าจะเป็นการบริหารในระบอบ
เผด็จการ หรือราชาธิปไตย ระบอบคอมมิวนิสต์ ระบอบประชาธิปไตย
ถ้าผู้บริหารหรือผู้นั้นทำงานจัดการช่วยเหลือประชาชนให้อยู่ดีเป็นสุข

ซึ่งไม่ว่าการงานนั้นจะอยู่ในระบอบไหน ถ้าอย่างนี้ จะใช้งาน
“การเมือง” หรือเปล่า? ผู้ทำงานอย่างนี้จะชื่อว่า **“นักการเมือง”** ไหม?

อาตมาเข้าใจคำว่า การเมือง หมายความว่าอย่างนี้ละ ตาม
ประสาอาตมา ที่ไม่ได้เรียนรัฐศาสตร์อะไรมา เพราะฉะนั้น **ผู้ที่ทำหน้าที่**
การเมือง เรียกเต็มๆว่า เป็นนักการเมือง นักบริหาร นักปกครอง
ก็ย่อมาหมายถึง **ผู้ทำงานเพื่อช่วยเหลือมวลประชาชน** นี่คือคำว่า **งาน**
การเมือง เพราะฉะนั้น ผู้ที่เข้าใจความหมายนี้ชัดเจนแล้ว อาตมาก็
เชื่อว่า ผู้ปฏิบัตินั้น เมื่อเข้าใจว่า **ทำงานเพื่อช่วยเหลือประชาชน** ก็ต้อง
ไม่ได้หมายความว่า เป็นงานเพื่อเรา เพื่อตัวเอง **ไม่ใช่งานเพื่อครอบครัว**
ตัวเอง เพื่อหมู่เพื่อพวกเพื่อพรรคตัวเอง แต่เป็นงาน**เพื่อผู้อื่น เพื่อ**
มวลประชาชน เพื่อสงเคราะห์ช่วยเหลือเมืองให้เป็นที่อยู่สุข เพราะฉะนั้น
จึงเป็นงานเสียสละ เพื่อช่วยผู้อื่น **ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา ไม่ใช่งานหากิน**
ให้แก่ตน ไม่ใช่งานเลี้ยงชีพตน แต่ทำงาน**เพื่อช่วยคนอื่นแท้ๆ**

ถ้ายังมีปัญหาและมีความเข้าใจถึงลักษณะของความเป็น
มนุษยชาติแล้ว และเมื่อเราบริหารบ้านเมือง เป็นคนที่ทำงานให้แก่สังคม
บ้านเมือง แก่ส่วนรวมจริงๆ แล้วละก็ ประชาชนพลเมืองเขาก็จะเลี้ยงดู
ไว้ เขาจะเคารพนับถือ ยกย่องเชิดชู กราบไหว้ เพราะทำหน้าที่
ช่วยเหลือบ้านเมือง ช่วยเหลือมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น
ย่อมได้รับการเคารพนับถือ ได้รับการช่วยเหลือ ได้รับการร่วมมือ
เพื่อที่จะทำงานเพื่อมวลประชาชนนั้น แน่แน่นอนเลย

เอาให้ชัดเลยว่า คำว่า **การเมืองคืองานเสียสละ** ใครก็แล้วแต่
ที่ทำงานชื่อว่า “การเมือง” ตั้งแต่คนเดียวที่ทำส่วนตัว กระทั่งถึงร่วมกัน
ทำเป็นคณะ ซึ่งเป็น..งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง หรือเพื่อมวลประชาชน
เพื่อคนในสังคมให้เป็นอยู่สุขสันติเจริญอุดมสมบูรณ์ นั่นคือ **งาน
การเมือง** อาตมาว่า นี่คือ ความหมายที่ถูกต้องแท้จริง ชัดๆ ตรงๆ

แต่ที่นี้คนที่ปฏิบัติงานการเมืองทุกวันนี้ **มันไม่ได้ทำงานเพื่อ
มวลประชาชน มันไม่ได้เสียสละ มันทำเพื่อตัวเอง ทำเพื่อหากินเลี้ยง
ชีพ ทำเพื่อล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขให้แก่ตัวเอง** หรือที่เรียกว่า
เพื่อเกียรติประวัติของตระกูลครอบครัว ที่จริงผลอย่างนั้นมันเป็นแค่
ผลพลอยได้เท่านั้น มันจะตามมาเอง ถ้าปฏิบัติจริง ถ้าทำถูกต้องจริง
ดีจริง ก็จะได้ จะได้ผลที่จะเป็นเกียรติประวัติแก่ตระกูล ครอบครัว
จะได้เอง โดยไม่ต้องไปต้องการหรือคิดหวังหรอก แต่เมื่อเกิดต้องการ
ก็เป็นต้นหาก็เลยไปสร้างภาพ แล้วไปทำงานเพื่อประชาชนแบบหาเสียง
แบบหวังอะไรต่ออะไรมาให้ตนเจริญ กลายเป็นทำเพื่อตัวเอง เพื่อ
ครอบครัว เพื่อเกียรติประวัติ เพื่อความเท่ เพื่อเกียรติยศ มันเลย
เพี้ยนออกไป โดยเฉพาะเป็นฐานของการล่าลาภ ยศ สรรเสริญ เพื่อที่
จะกอบโกยเงินทอง ข้าวของมาเลี้ยงตน เลี้ยงชีวิต เลี้ยงครอบครัว
สะสมไว้ให้แก่ตระกูลครอบครัว ทั้งลาภ ทั้งยศ ทั้งสรรเสริญ เขาตั้งใจ

อย่างนั้นจริงๆเลย เจตนาอย่างนั้นจริงๆ การทำงานเพื่อสังคม เพื่อประเทศชาติ เป็นเรื่องเคียง เป็นเรื่องรอง ทำเพื่อตัวเองเป็นเรื่องเอก อย่างนี้เป็นต้น เพราะอะไร เพราะกิเลส เพราะความไม่เข้าใจ เพราะ...

๑. เห็นแก่ตัว มีกิเลส โลก

๒. ไม่เข้าใจ ปัญญาไม่ฉลาดจริง มีความเข้าใจผิด นี้กว่าการทำงานการเมืองนี้คือ **อาชีพหากินเลี้ยงชีพเลี้ยงตน** เข้าใจอย่างนั้นจริงๆ

เอาตามว่า **งานการเมืองไม่ใช่งานอาชีพเลี้ยงตน แต่เป็นงานของคนทุกคนที่ต้องมีส่วนมากบ้างน้อยบ้าง ที่จะต้องทำเพื่อมวลประชาชนที่ตัวเองอยู่ร่วม สังคมประเทศชาติที่เราเองเป็นประชาชนอยู่ร่วม เราจะต้องมีหน้าที่เพื่อมวลประชาชน ไม่มากก็น้อย น้อยก็ต้องทำ ยิ่งมากก็ยิ่งดี** กล่าวคือ งานการเมือง เป็นงานช่วยสังคมที่เราอยู่ร่วมด้วย นั่นคือ เพื่อบ้านเพื่อเมือง ยิ่งได้ทำมากก็ยิ่งเป็นการเมืองแท้ หรือยิ่งเราสมัครอาสาจะไปทำงานเพื่อมนุษยชาติ นั่นคือจะไปทำงานการเมือง ตั้งแต่สมัครเป็นข้าราชการประจำต่างๆ นั่นคือ **งานการเมืองแท้ๆ เป็นงานการเมืองประจำเลยทีเดียว เป็นงานการเมืองตัวแท่ที่สุด** เพราะ**ข้าราชการ** คือ ผู้สมัครเข้าไปทำงานให้แก่บ้านเมืองให้แก่ประชาชน จึงเป็นผู้รับใช้ประชาชนจริงๆ กินเงินเดือนของประชาชนโดยตรง

เพราะฉะนั้น อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด ผู้เป็นข้าราชการขอรับหน้าที่จะไปทำงานกินเงินเดือนของประชาชนเอง ไม่ว่าจะตำแหน่งน้อยใหญ่ก็แล้วแต่เถอะ คุณรับไปแล้ว คุณก็ต้องทำให้มันตรง ให้จริง **ต้องเสียสละ** นี่เป็นเงื่อนไขหลัก ไม่ใช่เห็นแก่ได้แก่ตัว ทำมาหาเลี้ยงตน ไม่ใช่ ถ้าเข้าใจจริงๆแล้ว เราจะทำงานการเมือง หรือเป็น**ข้าราชการ**โดยชีวิต ผากไว้กับสังคม ทำงานนั้นแหละให้แก่สังคม สงเคราะห์สังคมจริงๆ

คนที่ยังเข้าใจไม่ทะลุก็เห็นแย้งขึ้นมาทันที ว่า

ถ้าอย่างนั้น **การเมือง** ก็เหมือนกับ **การสังคมนิเวศ** หรือ

แค่ งานการกุศล เท่านั้นเองหนะสิ ?

การสังคมสงเคราะห์ งานการกุศล นี่แหละ ถูกต้อง ไปเลย
นี่แหละคือ **การเมืองที่มีธรรมาธิปไตยเป็นหัวใจแท้ๆของประชาธิปไตย**
เป็นประชาธิปไตยที่มี“ธรรมะ” คือ “หัวใจ”อย่างแท้จริง
ฟังแล้วหากยังไม่เข้าใจ ก็จะต้องแย้งอีกแล้วว่า

ไม่ใช่!!! การเมือง มันคนละเรื่องกับ การสังคมสงเคราะห์ การเมืองไม่ใช่การกุศล

ความคิดเช่นนี้เอง ความเข้าใจอย่างนี้แหละ คือ ความคิด
ขบถ หรือความคิดที่เป็นโจรแท้ของการเมือง เป็นมิถุนาภิวัตน์ตัวร้าย
เป็นการเข้าใจผิดจากนัยสำคัญของการเมือง ๑๘๐ องศาเลย
เพราะตามสัจจะ ตามความเป็นจริงสูงสุดนั้น การกุศลนี่แหละ
คือ **“หัวใจแท้ของการเมือง” “การกุศล-การสังคมสงเคราะห์”**
ไม่ใช่แค่ส่วนย่อยเท่านั้น ไม่ใช่คนละเรื่องกับการเมือง แต่เป็นทั้งหมด
ทั้งสิ้นของการเมืองเลยทีเดียว

และเป็น**“หัวใจสำคัญ”**ของการเมืองแท้ๆร้อยเปอร์เซ็นต์
อย่าเข้าใจเพี้ยนให้แหงนให้แวงออกไปจาก**“หัวใจ”**ความเป็น
การเมืองเป็นอันขาด **“หัวใจแท้ๆของการเมือง”**นั้น ต้องเป็นตรงซัดคม
ลึกให้จริงว่า คือ **การสังคมสงเคราะห์สังคม คือ งานเสียสละเพื่อประชาชน**

คุณหญิง คุณชาย ของรัฐมนตรีทั้งหลาย ของท่านผู้ว่าทั้งปวง
เป็นต้น ออกทำงานสังคมสงเคราะห์ทุกที นั่นแหละคือ ยอดหัวคะแนน
ที่ยิ่งทำยิ่งเพิ่มคะแนนเสียงให้แก่ผู้สามีได้อย่างเป็นจริงเป็นจังเลยแหละ
จะไม่ขัดแย้ง ไม่มีกฎหมายบทใดห้ามเลย เพราะมันคือ เนื้อแท้เดียวกัน

ขอให้มีการกรรม วชิกรรม โดยเฉพาะมโนกรรมต้องบริสุทธิ์
สะอาด ทำงานเพื่อผู้อื่น เพื่อมวลมนุษยชาติ อย่างไม่มีกิเลสจะหวังได้
อะไรมาให้แก่ตน ไม่ว่าจะ เป็น ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ใดๆในใจ

เลยให้จริงๆเถิด จะเป็นอานิสงส์แท้ เป็นลัทธิธรรมสูง ที่วิเศษมหัศจรรย์

ถ้าผู้ใดช่วยเหลือสังคมจริงแท้ ชีวิตฝากไว้แก่สังคมได้เลย ทำงานให้แก่ประชาชนอย่างบริสุทธิ์ ไม่ใช่ทำงานเพื่อกอบโกยมาให้แก่ตน เพื่อจะเลี้ยงตนแต่รับใช้สังคมจริง สังคมก็จะเลี้ยงเราไว้ตลอดกาล **ชีวิต**

เราเนืองด้วยผู้อื่น คือ **ให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้** นี่เป็นหลักของศาสนาพุทธ สำหรับผู้ทำงานเพื่อสังคม ไม่เอามาให้แก่ตน ถ้าทำได้ตามที่ว่านี้นั้นแหละ จะเป็นผู้ได้รับอานิสงส์ ได้รับการอุปถัมภ์ค้ำชูจากประชาชนอย่างแท้จริง

นี่คือ **นักการเมืองแท้ รัฐบุรุษที่แท้**เลย รัฐบุรุษคือนักการเมือง ที่ต้องยกย่อง เป็นคนทำเพื่อรัฐ เพื่อประชาชนเพื่อประเทศชาติที่แท้จริง

ไม่ทำเพื่อตนเอง ไม่เห็นแก่ครอบครัวแก่พรรคพวก ยิ่งเห็นแก่ประชาชนที่ตรงแท้บริสุทธิ์ นั้นแหละคือ คนไม่เห็นแก่ตัว ชนิดหมดตัวหมดตน จึงเป็นธรรมชาติที่เป็น **“ธรรมาธิปไตย”** หัวใจของ **ประชาธิปไตย**แท้

ที่นี่ ที่คน **เบียดเบียน**เมืองทุกวันนี้ นั่นก็เพราะทำงานไม่เป็นการเมือง ทำงานผิดไปจากสาระความจริงของคำว่า **การเมือง** ดังที่อาตมาได้อธิบายไปแล้ว คือทำงานการเมืองเป็นงานเลี้ยงชีพ เป็นงานหากิน เพื่อจะหาแลก ยศ สรรเสริญ โลกียสุขให้แก่ตน แก่ครอบครัว แก่พรรคพวก ซึ่ง **การประพฤติอย่างนั้น ไม่ใช่งานการเมือง** ฟังให้ดีนะ ลึกๆคนทั้งหลายเขารู้ว่า ผู้ทำงานการเมือง คือทำงานเพื่อประชาชน เมื่อไปทำเป็นงานหากิน เขาก็รู้สึกมันไม่ใช่ พวกนี้มันทำงานเพื่อตัวเอง เขาก็เบียดเบียน ก็เลยพาลไม่ชอบ **“การเมือง”**

นี่คือเหตุผลสำคัญว่า ทำไมคนจึงเบียดเบียนเมือง เพราะคนที่ทำงานการเมืองนั่นเอง เป็นตัวการ เพราะไป **ทำงานการเมืองที่ผิดไปจาก “การเมือง”** กลายเป็น **“การกู”** ไม่ใช่ **“การเมือง”** การกู นั้นคืองานเพื่อตัวกูของกู เพื่อครอบครัวของกู เพื่อพรรคพวกของกู ทำกันอย่างนั้นจริงๆ ไซ้ไหม แม้ทุกวันนี้ ประชาธิปไตยทั่วโลกก็ยังมุ่งทำ

จ

เพื่อประเทศของกูมีอำนาจ มีอาณาเขต เป็นมหาอำนาจเจ้าโลกอย่างมี
นัยแฝงอยู่ลึกๆกันทั้งนั้น มันยังไม่ใช้ประชาธิปไตยที่มีธรรมาธิปไตย
ใสสะอาดเป็นเนื้อแท้แก่นในอย่างเป็นโลกอาริยะ หรือเป็นโลกุตระ

ประเด็นมันจึงอยู่ที่ว่า **ท่าอย่างไรนักการเมืองจะไม่เห็นแก่
ตัวกู ไม่เห็นแก่ตัวนั้น จะทำให้มีมรรคผลจริงกันได้อย่างไร..????**

ก็ต้องเรียนรู้ให้สัมมาทิฐิ และปฏิบัติให้บรรลุมรรคผลจริงๆ

เพราะฉะนั้น คนที่ไปทำงานการเมือง ต้องไม่เห็นแก่ตัว มาก
หรือน้อยก็ต้องทำให้ได้อย่างนั้น **นักการเมืองต้องทำเพื่อประชาชน เพื่อ
มวลมนุษยชาติ** เพราะนั่น **ที่ตรงเป้าที่สุดก็คือ ต้องล้างกิเลสที่เห็น
แก่ตัวนี้ออกให้ได้จริงๆ** แล้วจะได้เป็นนักการเมืองที่จริง ทำการเมือง
ถูกต้องตามลัทธิจะ **คนจะได้ไม่เบื่อกการเมือง**

คนเบื่อกการเมือง เพราะนักการเมืองนอกจาก จะทำงานเพื่อ
เห็นแก่ตัว ยังไม่พอ แถมยังทุจริตมันอีกแยะ ไอ้ที่ลึคนก็เลยยิ่งเบื่
ยิ่งซัง ยิ่งไม่ชอบใจใหญ่เลย

ทำไมคนเราไปทำชั่วแบบนี้ และคนที่ไปทำงานการเมืองที่ได้
ตำแหน่งหน้าที่นั้นมีอำนาจมากนะ นักการเมืองนี่ เพราะฉะนั้นโอกาสมี
ช่องทางมี เหตุปัจจัยมันให้หมดเลย เงินอยู่ในมือ อำนาจอยู่ในมือ
งานที่จะจัด เพื่อที่จะทำโครงการ ผันเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง อะไรก็
แล้วแต่ มันมีโอกาส มีช่องทางทั้งนั้นเลย ก็เลยทำกัน เป็นงานที่รู้กัน
เพราะฉะนั้น คนทำงานการเมือง ก็ศึกษาตามคนก่อนๆๆๆ ทำมาอย่าง
นี้ ก็เลยมีฐานะดี ร่ำรวย อยู่อย่างสุขสบาย คนอื่นจะตาย ประชาชน
จะวอดวายไม่เกี่ยว ทำที่เป็นเห็นแก่ประชาชนเหมือนกัน แต่เสแสร้ง
หลอกลวง ตั้งใจพยายามที่สุด ทำให้แทบเนียนสุดฝีมือ ให้คนเห็น
เหมือนว่า เราเห็นแก่ประชาชนจริงๆเลย

ขออภัยที่เอาตมาพูดอย่างนี้ มีใช้ตั้งหน้าตั้งตาเพื่อมาถล่ม

นักการเมือง ต่ำว่าเรื่องการเมืองหรือนักการเมือง แต่เอาตมกำลังพูด ถึง ความเป็นอยู่จริง ดำเนินอยู่จริง มีอยู่จริง ดำรงอยู่จริงที่กำลังเกิดอยู่ในสังคมมนุษยชาติ ไม่ใช่เกิดแต่ในประเทศไทยเท่านั้นหรอก มันเป็นเรื่องของหมู่กลุ่ม ของเผ่า ของรัฐ ถ้าเล็กๆเราเรียกว่าเผ่า มีกัันมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มีวิวัฒนาการยาวนานมาตลอด เพราะคนเป็นสัตว์ที่เป็นหมู่กลุ่มสังคม จากกลุ่มเล็กแล้วก็ขยายตัวไปจนเป็นประเทศที่ใหญ่ จีน อินเดีย อเมริกา ก็ใหญ่ พื้นที่ใหญ่ ประชาชนพลเมืองก็มากขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วก็ดำเนินการบริหารปกครองกันไป สร้างระบบวิธีเพื่อที่จะบริหาร กระทำให้มันดี ที่เอาตมานั้นและพูดเสมอ บอกบ่อยๆ ว่า **“การเมืองเป็นงานของคนทุกคน”** ที่จะต้องช่วยกันทำคนละไม้คนละมือเพื่อกลุ่มสังคมที่ตนอยู่ร่วมด้วย ไม่ละเว้นใครทั้งนั้นจะต้องหาโอกาสทำ **ต้องทำ ทำงานการเมือง คือ ทำงานช่วยสังคม เพื่อประชาชน** ไม่ว่าน้อยหรือมากต้องพยายามทำ นอกจากคนที่ต้องยกเว้นจริงๆ เพราะตนเป็นคนคนหนึ่งในกลุ่มสังคมกลุ่มนั้น ปฏิเสธไม่ได้ ไม่เช่นนั้นคนผู้นั้นก็เป็นคนเหลวที่เห็นแก่ตัวจัด หรือโง่ แฝงอยู่ในสังคม

คนรังเกียจการเมืองไม่ได้ ทุกคนต้องเข้าใจว่า การเมืองเป็นงานเพื่อสังคมมนุษยชาติ ไม่ใช่งานเพื่อตัวเอง ไม่ใช่งานเห็นแก่ตัว คนที่ไม่เอางานการเมือง นั่นคือคนเห็นแก่ตัวจัดจริงๆ ไม่ควรจะอยู่ในสังคมนั้น ไปอยู่คนเดียวนอกกลุ่มเถาะ ที่ไหนก็ได้ แผ่นดินแผ่นน้ำที่ไม่ใช่ถิ่นแดนที่เขา่วมกันร่วมใช้อาศัยชีวิตอยู่ในหมู่กลุ่มนั้น ถ้าจะเป็นแผ่นดินที่ตนเองอาศัยอยู่ร่วมด้วย เราก็ต้องช่วยกัน คนละไม้คนละมือ แม้เราไม่เก่งเราก็ช่วย ได้หน่อย เราก็ทำ เพราะฉะนั้น งานใดที่จะพึงช่วยสังคมได้ ด้วยทางอ้อม ทางตรง ก็แล้วแต่ มีน้ำใจช่วย ก็ต้องทำ ไม่ต้องมีคนรู้เห็น ไม่ต้องประกาศ ไม่ต้องบอกใครก็ได้ ก็เป็น“งานการเมือง”ที่จะต้องทำ เพราะงั้น ในคำว่า **ไม่เห็นแก่ตัว เสียสละ** มันคือ**ธรรมะ** คือ

คุณธรรมของคนอย่างแท้จริง แต่จริงๆนั้น คนส่วนใหญ่ทั่วไปก็รู้จัก
เข้าใจอยู่แล้วละ ว่า **งานการเมืองเป็นงานเสียสละ งานเพื่อประชาชน**
เป็นงานต้องมี“ธรรมะ”แท้ๆ ต้องให้“ธรรมะ”มีอยู่ในคน ให้“ธรรมะ”
มีอำนาจในคนที่ทำงานการเมือง ยิ่งมากยิ่งขึ้นเป็นการเมืองแท้ การเมือง
ที่ดี จึงชื่อว่า“ธรรมาธิปไตย”ใน“ประชาธิปไตย”จึงจะเป็น**“การเมือง”**
เป็นงานเสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว แต่ตนเองก็เลสมาก ก็เลยมาทำงาน
เสียสละ เพื่อประชาชนไม่จริง จึงมีเล่ห์ มีวิธีการเสแสร้ง หลอกลวงคน
ให้เข้าใจผิดว่า ฉันทำงานเพื่อประชาชน แต่แท้จริงนั้น ไม่ใช่ ไม่ได้ทำ
เพื่อประชาชนจริง มีวิธีพลิกแพลง หลอกลวง ซับซ้อน หลากหลายนานาประการ
ที่ทำแล้วจะเกิดผลมาบ่าเรอตุน มาเป็นผลได้ให้แก่ตนเองรำรวย กอบโกยสะสม

เพราะฉะนั้น อาตมาจึงเห็นว่า นักการเมืองทุกวันนี้ ที่ให้เปิด
เผยแพร่ทรัพย์สินของตนกันซี้ ก็มีเงินเป็นถุงเป็นถังกันทั้งนั้น เมื่อไหร่หนอ
นักการเมืองถ้าเปิดเผยทรัพย์สินซี้ เปิดออกมาเป็นคนไม่มีเงิน แต่
ทำงานการเมืองเก่ง มีฝีมือ อย่างเสียสละให้แก่สังคมประเทศชาติเลย
ไม่อาศัยงานการเมืองล่าลาภยศเงินทอง ไม่เอางานการเมืองเป็นอาชีพ
หาเงินหายศมาให้ตน แต่ทำงานนั้นๆให้แก่สังคมประเทศชาติ คุณจะ
กราบเคารพคนชนิดนี้มั๊ย? ไปถามเด็กป.๑ ก็ได้ คนชนิดนี้ที่แท้จริง
ตามที่กล่าวนั้นะ มีคุณสมบัติทำงานเสียสละให้แก่ประชาชนแท้จริงจริงๆ
ไม่ใช่ทำเพื่อจะได้ลาภยศสรรเสริญมาให้แก่ตนจริงๆนี้หนะ คุณจะกราบ
เคารพมั๊ย ถ้าทำงานแล้วไม่ได้เงินมาหรรอก ไม่ได้อยากได้เงินจริงๆ มี
แต่ช่วยเหลือสังคมมนุษยชาติ ทำงานอย่างขมิขมัน ขยันเพียรทำจริงๆ
อยู่ในชีวิต งานการเมืองคืองานอย่างนี้ต่างหาก

ที่อาตมาพูดนี้ อาตมาว่าเป็นสัจจะ ฟังดีๆเถอะ เพราะฉะนั้น
จึงมีความจำเป็นนะ ที่จะต้องคัดเลือกนักการเมือง ผู้ที่จะไปบริหารประเทศ

ปกครองประเทศ ต้องคัดเลือกเอา**คนที่มีธรรมะ ที่ไม่เห็นแก่ตัว** เอาคนที่**มีกิเลสน้อย หรือไม่มีกิเลสเลย**นั้นแหละ อันนี้เป็นประเด็นหลักเลยนะ อาตมาว่าเป็นประเด็นหลัก ยิ่งกว่า ความสามารถ ยิ่งกว่าความรู้ที่จะไป จัดสรรทำงานให้แก่อสังคมนะ ทุกวันนี้ความรู้ทั่วไปเขาเชื่อถืออยู่แต่แค่ว่า คนที่มีฝีมือความสามารถ ฉลาดทางเศรษฐศาสตร์เพื่อไปทำงานจัดสรรอะไร ต่างๆให้คนสังคมนะประเทศได้ คุณธรรมจะมีน้อยหน้อยก็ไม่เป็นไร

ถ้าคนที่มีกิเลสเห็นแก่ตัว มีส่วนกิเลสยังเห็นแก่ตัวอยู่ จะเก่ง อย่งที่ว่านั้นนะ แล้วก็ทำงานจัดสรรแบ่งแจกให้คนอื่นแท้ๆ แต่ตนเอง ก็ต้องได้แบ่งส่วนเอากจากการจัดสรรแบ่งแจกนั้น หรือยังทำงานนั้นเจตนา เพื่อให้ได้ลาภมาให้ตนเยอะๆ ได้ยศสูงๆ ได้สรรเสริญเลื่องลือ เพราะ ตัวเองมีกิเลสเพื่อจะได้อามิสที่เป็นโลกธรรมอยู่นะ ตนเองก็ต้อง มีส่วนทำเพื่ออามิสอยู่แน่ เพราะโอกาสมันมีมากกว่า ก็ต้องใช้โอกาสนั้น หรือของที่จะได้ก็เห็นของนั้นๆมากมายกายกองย้วยกิเลสต่อหน้าหลังๆ ก็ต้องอดใจยากที่จะแบ่งเอาให้ได้ตามที่กิเลสมันมีอยู่แน่ๆ

แต่ก็จะเสแสร้งทำตนทำตัวยังกะคนไม่มีกิเลสให้ได้ เพื่อหลอก คนอื่น ว่าเราทำงานเท่านั้น โดยเอาอะไรมาแจกแก่คนนั้นคนนี้ได้ ให้ เห็นดีต่างๆ่ายๆที่ชอบทำกัน เรียกว่า ประชานิยมชี้หมาอะไรนี้แหละ แต่ มีเล่ห์ลับซ้อนหาทางโกงกินโดยพยายามไม่ให้คนรู้ทัน นี่แหละวิธีทำของ นักเสแสร้งคนเก่ง เสรีแล้วตัวเองก็ โอ้โฮ.. กวาด กอบโกยเอามา อย่งไม่น่าเชื่อเลยว่า จะเอาไปได้มากได้มายกันขนาดนั้น เพราะไม่เคย มีใครทำได้ขนาดนั้นเลย เจ้าประคุณเอ๊ย จู้ๆ... เก่ง ขออภัยขอพุด อย่งซัดเลยๆว่า *เก่งฉิบหาย* จริงๆเลย เก่งทำให้ฉิบหายแก่ตน คือ ตนก็แล้ว นั่นคือตนฉิบหาย ได้บาปมากตามที่โกง แม้จะได้เงินมากมาย กายกอง และอีกคือประชาชนคนอื่นถูกโกงเอาไป นั่นผู้ฉิบหายแน่ๆ นี่แหละ *เก่งฉิบหาย* จริงจริง ต้องชมอย่างนั้นจริงๆ ขออภัย อย่าหาว่า

อาตมาพูดหยาบพูดคายอะไรเลย พูดไม่เพราะอะไรเลยนะ คือมันต้องให้คำพูดที่มันเหมาะสมกับความเป็นจริงเลยว่า มันเป็นอย่างนั้นจริงๆนะ โอ้โฮ คนคนนี่เก่งฉิบหายเลยนะ เก่งในเรื่องทำความฉิบหาย อาตมาก็อายุปานนี้ เกิดมาในชีวิตก็เพิ่งเห็นคนนี่แหละ เก่งยอดจริงๆ แล้วไม่หยุด หย่อนเลยนะ จนกระทั่งบัดนี้ ก็ยังไม่หยุดหย่อน จู๊ๆๆๆๆๆๆ โอ้โฮ ! ฉลาดซ้อนเชิงให้คนตามืดตาบอดไม่เข้าใจในรายละเอียดที่ซ่อนซ่อนไว้ได้แม้ขณะนี้ก็มีผู้หลงใหลนับถือบูชากันอยู่อีกมากมาย

นี่มันชัดเจนยิ่งกว่าอะไรดี ว่าไอ้คนคนนี้อามาบริหารบ้านเมืองได้อย่างไร ขนาดนี้ นี่เป็นเวลาไม่กี่ปี เขากอบโกยไปได้มากมายจนหลายแสนล้านไม่น่าเชื่อ แต่คนที่ยังมมกาก็ยังหลงว่าเขาทำเพื่อประชาชน ทำเก่งทำอะไรต่ออะไร เสร็จแล้วตัวเองก็โอ้โฮ ทหารวิชัยซ้อน คอร์รัปชัน นั่นแหละ ดูดดึงเอามาให้ตนเอง โดยคนอื่นรู้ไม่ทัน เก่งยอดเก่งฉิบหายจริงๆ เก่งจริงๆ เป็นคอร์รัปชันที่เก่งมาก เก่งจนคนหลงเชื่อ ส่วนคนที่เห็นอยู่ว่าโกงกิน แต่เขาเห็นการโกงกินเป็นเรื่องไม่ใช่ความเลวตามจรรยาบรรณของตนเอง ก็จึงไม่ถือสา ก็เขาเลือดเดียวกัน เขาก็เชื่อกันสนิทสนม

คุณจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ เชื่อหรือไม่เชื่อ นี่ก็มันมีหลักฐานอยู่ต่างๆ ก็ได้ไปแล้วไง เอาไปเป็นกอบเป็นกองขนาดนี้ ในเวลาเพียงเท่านี้ ยังเอาไปได้เท่านี้ ถ้าปล่อยให้อยู่ไปอีก ๒๐ ปี ประเทศไทยหมดสิ้น ! ไม่เหลือหรอก ประเทศไทยหมด ไม่เหลือจริงๆ ถ้า ๒๐ ปี ไม่เหลือแค่นี้ก็ปียังปาเข้าไปตั้งหลายแสนล้าน ถ้านานไปอีก ไม่เหลือจริงๆ โอ้โฮ ฝีมือจริงๆ ฝีมือเก่งฉิบหายนี่ เก่งอย่างฉิบหายนี่ ขอภัยนะ อาตมาว่าไม่ได้พูดหยาบ แต่อาตมาใช้ศัพท์ที่เหมาะสมกับสัจจะความจริง อาตมาว่าไม่ได้หยาบอะไร ถ้าสื่อไปแล้วมันชัดเจน อาตมาเลียงไม่ได้ อาตมาไม่ดัดจริต ที่จะไม่แตะต้อง ใครเห็นว่าเป็นคำหยาบ จะเป็นผู้ดีไม่ต้องไม่พูดคำที่ถือกันว่าหยาบเลย ใครจะว่าอาตมาเป็นผู้ดีหรือผู้ไม่ดี ก็ไม่เป็นไร

เพราะฉะนั้น อาตมาเห็นอย่างนี้ ขอสื่อด้วยคำอย่างนี้เถอะ

จะแก้ปัญหาประเทศไทยอย่างไร แก้ปัญหาโดยการฟื้นฟูพระพุทธรูปเจ้า ฟันศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่สอนให้คนศึกษาประพฤติ แล้วกลายเป็นคนลดกิเลส เห็นแก่ตัวลดลงๆ ๆ ๆ เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์

เอ้า..ที่นี้เข้าเรื่องของศาสนา หรือธรรมะ คนเข้าใจธรรมะ พระพุทธรูปเจ้าผิด ผิดอย่างไร ผิดคือไปเข้าใจว่าปฏิบัติธรรมของพระพุทธรูปเจ้าแล้ว ถ้าบรรลุธรรมเป็นอาริยะ เป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์แล้ว จะเป็นคน**มักน้อย สันโดษ** จะเป็นคน**ไม่เอาธุระกับสังคม ไม่ช่วยสังคม** แต่ก่อนนี้ผู้บริหารบ้านเมืองคนหนึ่ง ได้กล่าวว่า อย่าเอาธรรมะขึ้น**สันโดษ**มาสอนประชาชน **มักน้อยสันโดษ**เป็นเรื่องของพระเท่านั้น ถ้าเอา**สันโดษ**มาสอนประชาชน คนจะ**มักน้อยสันโดษ**ไม่ขยัน ไม่สร้างสรรค์ ประเทศชาติอยู่ไม่ได้ นี่คือ **ความเข้าใจในศาสนาพุทธของผู้บริหารบ้านเมืองผู้นั้น** ท่านเสียไปแล้วละ เป็นผู้บริหารที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับกันทั่วประเทศ ถ้าเอ่ยชื่อขึ้นมา ก็จะรู้จักกันทั่ว กล่าวอย่างนี้จริงๆเลย ที่ตีความคำว่า“**สันโดษ**”ของศาสนาพุทธแบบนี้

อาตมาว่าแบบนี้เป็นการทำลายศาสนาพุทธ เพราะพูดผิดจากความจริงของศาสนาพระพุทธรูปเจ้า เนื้อธรรมแท้ของพระพุทธรูปเจ้าไม่ได้เป็นดังกล่าวเลย ตรงข้ามกันเลย ต้องเอา**ความมักน้อย-สันโดษ**ของพระพุทธรูปเจ้ามาสอนประชาชนให้ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมา)ต่างหากแล้วประชาชนจะอยู่เย็นเป็นสุข จะขยันหมั่นเพียร สร้างสรร เสียสละ เพราะเข้าใจคำว่า **สันโดษ**นั่นคือ **พอ** ใจพอไม่เอาเพิ่มอีก จริง..มีนัยะลึกๆ อยู่ว่า ไม่เอาอีก พอ สำหรับตน แต่ไม่ได้หมายความว่า พอ คือไม่ทำงานอีกแล้ว ซี้เกียจ ไม่ชวนชวย ไม่เข้าใจโลก ไม่สร้างสรรค์ ไม่ช่วยเหลือสังคม ไม่ใช่ คนสันโดษนั้น เป็นคนมีคุณธรรมสูง เป็นอาริยบุคคล

เป็นคนมีปัญญา รู้ดี รู้ชั่ว รู้ควรไม่ควร อย่างถูกต้องสังขรณ์ด้วย ย้ำอีกว่า ศาสนาพุทธนั้น เป็นศาสนาที่ทำให้คนลดกิเลส ลดความเห็นแก่ตัว แต่ใจมีคุณธรรม มีปัญญาแท้ เห็นการช่วยคนอื่นเป็นสิ่งดี ที่ควรทำ เห็นแก่คนอื่นเป็นเรื่องควรขวนขวาย เป็นความประเสริฐของมนุษย์ ไม่ได้โง่

และที่เข้าใจผิดอีกประเด็นหนึ่งก็คือ คำว่าโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ นั้นหมายความว่า เป็นได้เฉพาะนักบวชเท่านั้น

อันนี้ประเด็นนี้สำคัญมาก สำคัญมากคือ คนที่ปฏิบัติธรรมกับพระพุทธเจ้าแล้วกิเลสลดลง เป็นระดับโสดาบัน ก็คือฆราวาสนี้แหละเป็นส่วนใหญ่ พุทธบริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา นักบวชก็เป็นโสดาบัน สกิทาคามีได้ แต่ฆราวาสนี้แหละจะเป็นโสดาบัน สกิทาคามีอนาคามีจำนวนมากกว่านักบวช เป็นโสดาบันจะกิเลสน้อยลงจริงๆ ในระดับหนึ่ง ระดับต้น แล้วเขาก็จะทำงานให้มนุษยชาติ เห็นแก่ตัวน้อยลงจริงๆ สะสมน้อยลง เบียดเบียนน้อยลง เอาเปรียบน้อยลง กิเลสโลภ โกรธ หลง น้อยลง มันก็อยู่เย็นเป็นสุขแล้วมนุษย์นะ แม้ไม่ได้ไปบริหาร มันก็เป็นประชากรที่มีประโยชน์ มีคุณภาพที่ดีแล้วในสังคม ยิ่งไปช่วยกันบริหาร ก็จะเป็นผู้ทำงานเพื่อประชาชนได้จริงกว่า คนที่ไม่ลดกิเลสเลย ไม่มีคุณธรรมเลย เป็นปุถุชนเต็มตัว ที่กิเลสไม่เคยรู้เรื่อง และยิ่งจะกิเลสโตขึ้น เพราะยิ่งได้เป็นผู้บริหารยิ่งมีโอกาส มีช่องทาง มีอะไรต่ออะไรที่ทำให้กิเลสโต กิเลสก็ยิ่งทำชั่วได้มากขึ้นสะดวกขึ้น ยิ่งกิเลสบานตะไกวไปเรื่อยๆ ให้ออย่างนั้นลิ ไว้วใจไม่ได้เลย ไม่มีหลักประกันอะไรสักอย่าง น่ากลัวมากเลย นี่คือสังคมที่ไปไม่รอด

แต่เพราะเข้าใจความเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ผิดๆไปจากเนื้อแท้ของคำสอนพระพุทธเจ้ากัน พุทธศาสนาเลยไม่มีประโยชน์แก่สังคมอย่างที่เห็นๆกันในสังคมพุทธแท้ๆทุกวันนี้

ยิ่งคนมีคุณธรรมเป็นสกิทาคามีขึ้นไป เป็นอนาคามี อนาคามี

เป็นอรหันต์ ที่เป็นฆราวาสก็ยิ่งดี ยิ่งเป็นประโยชน์มาก แต่มันยากกว่า
ไปบวชเท่านั้น มันไม่บริสุทธิ์จุดจลิ่งชัดตามที่พระพุทธเจ้าตรัส แต่ฆราวาส
ก็เป็นอาริยะได้ ฆราวาสก็เป็นอรหันต์จริงๆได้ เพราะมันที่เข้าใจศาสนา
พุทธผิด เชื่อผิดว่าความเป็นอาริยะบุคคลนั้น คือผู้ที่หนีไปบวช ไปแต่ง
เครื่องแบบ แล้วไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานการเมือง กฎหมายห้ามด้วยว่า เป็นนักบวช
แล้วอย่ามายุ่งเกี่ยวกับสังคมกับการเมือง ไม่ต้องมาบริหาร ไม่ต้องมา
ช่วยประเทศชาติ ในลักษณะที่จะเป็นการเมือง อะไรอย่างนี้ คือมันเป็น
ความเข้าใจผิด กัดกันไว้เลย มันเลยไปกันใหญ่เลย บ้านเมืองก็เลย
ไปกันใหญ่ อาตมาละเหมจะพูดอย่างไร จะคิดจะช่วย จะทำอย่างไร
ให้แก่สังคมบ้านเมืองที่มีความเข้าใจผิด หรือมีมีฉันทิฏฐิ์อย่างนี้

ความเข้าใจผิดมันเกิดแล้ว ขณะนี้มันเกิดขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้น
จะแก้ปัญหามันเมืองนะ อาตมาว่า มันไปไม่ได้หรอก แก้ให้ตายก็ไปไม่ได้
ขอยืนยันเลย เพราะว่าประเด็นหลัก มันไม่ได้อยู่ที่คนไม่มีความรู้ คนมี
ความรู้ คนมีความขยันได้ แต่ยิ่งรู้ยิ่งขยัน ยิ่งมีกิเลสหลายๆๆๆๆๆ มัน
ก็เป็นแบบนี้ คนก็เลยต้องเบื่อการเมือง เพราะคนไปทำงานการเมือง ก็
แอบแฝงว่า จะไปช่วยประชาชน แต่เขาไม่ได้ช่วยประชาชน **เขาอ้างประชาชน
เพื่อที่จะทำอาชีพเลี้ยงครอบครัว สร้างฐานะครอบครัว ให้ครอบครัว
มีลาภยศยิ่งๆขึ้นไปจริงๆเลย** ไม่ทำงานการเมืองอย่างที่อาตมากล่าวมา
แล้ว ไม่ใช่เลย กลายเป็นทำงานการเมืองคืองานหากินเลี้ยงชีพ

ที่จริงนั้นอาตมาเคยได้บอกได้พูดไปแล้วว่า **งานการเมืองนั้น**
ตั้งแต่ตีกลองตีฆ้องมา จนถึงบัดนี้ **เนื้อแท้ตามลัทธิจะต้องเหมือนเดิม**

เช่น ตั้งแต่โบราณ มีเผ่า หัวหน้าเผ่า**ทำงานการเมือง** บริหาร
ปกครองหมู่คณะประชากรของตัวเอง แบบเผด็จการเลยก็ได้ เอาแต่ใจตัว
เลยก็ได้ แต่ถ้าเขาทำงานกับประชาชนนี้เขาทำงานเสียสละสร้างสรรค์แท้
เพื่อจะให้แก่ประชาชนเป็นอยู่สุขได้จริงๆ ต่อให้หัวหน้าเผ่าคนนั้นนะ

ทำงานเผด็จการ ทำงานราชาธิปไตย ที่ไม่ฟังเสียงใครเลย แต่เขาเสียสละ
สร้างสรรค์ถือกุล ด้วยความรู้ความสามารถ ทำให้มวลประชากรที่ดูแลอยู่นั้น
อยู่เย็นเป็นสุข นี่แหละ**งานการเมือง** เพราะฉะนั้น **การเมือง**จะเป็นระบอบ
เผด็จการ ระบอบราชาธิปไตยหรือสมบูรณาญาสิทธิราชย์ หรือระบอบ
คอมมิวนิสต์ ระบอบสังคมนิยม หรือจะมาพัฒนาเป็นถึงขั้นระบอบ
ประชาธิปไตยก็ตาม ความหมายคำว่า**การเมือง** เหมือนกันหมด ตรงกัน
หมด ส่วนคำว่า**ระบอบ**ก็คือวิธีทำกันอยู่นั้นเอง ระบอบคือ แบบแผน
หรือรูปแบบที่ทำกันอยู่ในหมู่กลุ่มนั้นๆ หมู่นี้กลุ่มนี้ปกครองแบบ
สมบูรณาญาสิทธิราชย์ หมู่นี้ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ หมู่นี้
บริหารด้วยประชาธิปไตย มันเป็นระบอบ มันเป็นวิธีการ เป็นรูปแบบ
วิธีที่กำหนดและทำกัน แต่เนื้อแท้คำว่า“การเมือง”นั้น หนึ่งเดียว ตรง
กันหมด คำว่า**การเมือง** เป็นคำกลางๆ ความหมายเหมือนกันหมด
ถ้าผู้ทำสร้างสรรค์เสียสละ ทำให้เกิดแก่ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข อยู่กัน
อย่างเรียบร้อย เป็นสุขดี อุดมสมบูรณ์ดี นั่นคือเป้าหมายหลัก แม้ชื่อ
ระบอบจะว่าอย่างไร ถ้าทำยังงี้ คือ**งานการเมือง**ที่แท้จริงทั้งสิ้น

**สรุป การเมือง คือ งานเพื่อประชาชน ไม่ใช่ไปงานอาชีพเพื่อ
เลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคพวก แต่คืองานเพื่อบ้านเพื่อเมือง
เพื่อมวลมนุษยชาติ ไม่ว่าจะอยู่ในระบอบใดๆ การเมืองคือสิ่งเดียวกัน**

เพราะฉะนั้นปัญหาหรือว่าสิ่งที่มันขัดข้องขัดขวางมาก เป็นเหตุ
ปัจจัยที่ทำให้สังคมประเทศชาติพัฒนาให้อยู่เย็นเป็นสุขดังที่กล่าวไม่ได้ ที่
ทำไม่ได้ก็เพราะเกิดจากนักการเมืองแท้ๆยังเข้าใจคำว่า“การเมือง”
ไม่ถูกต้อง และความเข้าใจของพลเมืองก็ผิดด้วย โดยเฉพาะความเข้าใจ
ของนักการเมือง หรือนักบริหารปกครองประเทศนั่นเองโดยตรง ที่
เข้าใจผิด แล้วก็ปฏิบัติตนเองผิด เพราะฉะนั้นประเทศจึงเป็นไปไม่ได้
แก้ปัญหาก็ให้ตาย ก็เหมือนลิงแก้แห ยิ่งยุ่งเข้าไปตลอดกาลนาน รู้จัก

ลิงแก่แท้ไหม เอาเหยียนใส่ลิงลิ หวานแหวลุมลิงดู เอาแหวลุมลิงเข้าไป
ให้มันแก๊ลิ ยิ่งแก๊ยิ่งพันตัวมันตายเลย ลิงตาย แหมมันพันมัดเอาตัว
ตายเลย จริงๆนะ จริงๆเลยนะ ไม่รอดหรอก จริงๆ

เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อว่าไม่รู้เหตุที่เป็นเหตุสำคัญ เป็นเหตุที่แท้
จริงดังที่อาตมากล่าวนะ ขอยืนยันเลยว่า แก๊ให้ตายอย่างไรๆก็ไม่
สำเร็จ แก๊อย่างไรก็ไม่เรียบริ้อย เพราะปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ระบอบ มัน
ไม่ได้อยู่ที่วิธีการ มันไม่ได้อยู่ที่กฎหมายหรือรัฐธรรมนูญ นั่นเป็นเหตุ
รอง หรือปลายเหตุด้วยซ้ำ ไม่ได้อยู่ที่วัตถุด้วย **เหตุมันอยู่ที่“คน” และ**
หัวใจของต้นเหตุแท้ๆคือ“จิตวิญญาณของคน” คนมีกิเลสมากจริงๆ
ในทุกวันนี้ ต้องทำให้คนมีกิเลสน้อยลงๆๆ ที่สุดกิเลสไม่มีเลย นี้
คือ ประเด็นหลัก คือ ต้นเหตุสำคัญ เพราะฉะนั้น ประชาชนเองก็ตาม
ล้วนมีกิเลสกันทั้งนั้น ตัวนักการเมืองนั้นแหละ ยิ่งมีกิเลสหนาต้นหนามาก
ตัวเหตุแท้เสียหละ ยิ่งไปทำหน้าที่บริหาร ไปทำหน้าที่จัดการปกครอง
นักปกครองที่มีกิเลสมาก นี้แหละที่เลวร้าย ไปไม่รอด ไม่รอดๆๆ
อะไรนะเพลงนี้ เพลง..ไม่รอดๆๆๆ อะไรนะนานแล้วเพลงนี้ อะไรนะ
..ตอนนั้นยังเป็นวลีที่ติดตลาดสังคมอยู่ ยุคไม่นานนี้ ไม่เกิน ๑๐ ปีมัน
ไม่ใช่เพลงตายแน่ **“อาการน่าเป็นห่วง”** เออๆๆ ไม่รอดๆๆ ไซ้ เพลง
“อาการน่าเป็นห่วง” อ้อ...มีคนบอกมาว่า **อนันต์ บุญนาค** เป็นคนร้อง
อาการน่าเป็นห่วง ไม่รอดๆๆ นึกออกไหม ไซ้ใหม่ เพลงนี้ที่มีวลี ว่า
ไม่รอดๆๆๆ ไม่รอดจริงๆไปไม่รอดแน่ๆ ขอยืนยันเลย วนลงสู่กัน
เหวแห่งความเลื่อมจริงๆ

อาตมาไม่รู้แน่ อาตมาเอง อาตมาก็มีภูมิธรรม มีปัญญาความรู้
เท่าที่อาตมามีนี้แหละ อาตมาก็หวังดีต่อประเทศชาติ และอาตมาก็มั่นใจ
ว่า อาตมา**ทำงานการเมือง** ใครจะว่าอาตมานี้เป็นพวกขบถนักบวช
เป็นนักบวชนักธรรมะขบถ อะไรก็ว่าไปเถอะ อาตมาฟังเข้าใจ ใครจะ

ว่ายังไงก็ว่า อาตมาไม่ติดใจอะไรหรอก อาตมาเข้าใจ ไม่ติดใจ ไม่ได้ว่ากัน ใครจะว่าอาตมา ก็เห็นใจ อาตมาก็เข้าใจเขา ที่เขาคิดว่า อาตมาเป็น อย่างนั้น อาตมาว่าเขาไม่ผิดหรอก เป็นแต่ว่าเขาเข้าใจศาสนาผิดไป คนละทางกับอาตมา เขาเข้าใจอย่างนั้นจริงๆ นักบวชนั้นไม่เกี่ยวกับการเมือง นักบวชอย่ามายุ่งกับการเมือง อะไรวางนี้ อาตมาเข้าใจ เขาเข้าใจอย่างนั้นจริงๆ อาตมาไม่มีปัญหา แต่อาตมาเห็นแย้งคนละทางว่าอย่างนั้นมันผิดศีลธรรม มันผิดสิ่งที่ควรจะเป็น ถ้าเป็นนักธรรมะ ก็กิเลสน้อย จนถึงกิเลสไม่มีได้จริง เป็นคนไม่เห็นแก่ตัว อย่างแท้จริง แต่เข้าใจบ้านเมือง มีความรู้โลกรู้สังคม มี**โลกวิทู** มีความเข้าใจในสังคมดี เพราะไม่มีฉันทิภูฏิลหลงผิดไปปฏิบัติธรรมแบบลัทธิหินีเข้าป่าเขาถ้ำจนไม่รู้เรื่องของสังคม จึงทำงานเพื่อประชาชนอย่างรู้จักสังคมตามธรรมะของพระพุทธเจ้า ที่อาตมาให้นิยามว่า นั่นคือ **งานการเมือง** ก็มาทำ งานการเมือง ทำงานกับสังคม มาทำหน้าที่ตามธรรม อาตมาว่าไม่ได้ผิดอะไรเลย ผู้มีธรรมเขาจริงใจแล้วเขาก็ทำงานเพื่อประชาชน เพื่อมวลมนุษยชาติที่แท้จริง ให้อยู่เย็นเป็นสุข บริหารกัน ทั้งด้านเศรษฐกิจ ทั้งด้านรัฐกิจ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์ ใดๆก็ตาม เขาก็ช่วยจัดแจง ช่วยจัดการ มันไม่ใช่เรื่องเสียหาย ไม่ใช่เรื่องผิดอะไรเลย

แต่คนที่ยืนยันว่า ยังไงๆ..นักบวชก็ต้องไม่เกี่ยวกับการเมือง นักบวชเกี่ยวกับการเมืองไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร คนเข้าใจต่างกันไปได้ มันเป็นปกติธรรมชาติ คนเข้าใจไปคนละอย่าง เชื่อกันไปคนละอย่าง ไม่ใช่เรื่องแปลก จะเชื่อตามๆกันมา จะเชื่อตนเอง อะไรก็แล้วแต่เถอะ

อาตมาว่าอาตมาจริงใจ แล้วก็..อาตมาว่า อาตมาไม่ได้คิดผิด และก็ไม่ได้กระทำสิ่งนี้เป็นเรื่องเหลวไหลเลวร้ายอะไรกับมนุษยชาติกับสังคม เราทำงาน ไม่ได้มาโลกโมโหสัน ไม่ได้มาใช้ช่องทางนี้เพื่อที่จะสร้างลาภ ยศ สรรเสริญ สร้างเกียรติ สร้างยศ สร้างสรรเสริญให้แก่

ตัวเอง ไม่ใช่เลย กลับถูกด่าด้วยซ้ำ เพราะคนส่วนมากเขาเชื่อตามที่
เขาได้ยินจริงๆ เราไปทำยังงี้ เขาก็บอกว่าไม่ใช่หน้าที่ ไม่ใช่กิจ มาทำ
อะไรไม่เข้าท่าเข้าทาง เขาก็แย้งก็ด่า ไม่ได้เกียรติยศอะไรหรอก เราได้อยู่แล้ว
คนส่วนใหญ่เขาก็ว่า เรามาทำผิดหน้าที่ มาทำผิดกิจสังคม มาทำผิดอะไรต่อ
อะไรนี้ แล้วมันจะได้รับการชมเชยกยกย่องที่ไหนกัน เขาด่าก็ใช่ของเขา
อาตมาไม่ใช่ไง จนกระทั่งไม่รู้ว่ ทำยังงี้แล้วมันไม่ได้ความชมเชยหรือ
ถ้าอยากทำให้เขาชมเชยก็อย่าทำลืออย่างที่มีมันแย้งกับความเชื่อของเขา ก็ทำ
ตามที่คนเขาเชื่อคนเขาชอบ เขาก็ยกย่องเรา หรือทำตามที่คนส่วนใหญ่
เขาชอบเราก็ได้เป็นที่ยอมรับเท่านั้นเอง จะมาทำขัดแย้งเขาอยู่ทำไมกัน

ดังนั้น อาตมาเข้าใจอย่างนี้ คนส่วนมากเข้าใจอย่างนั้น อาตมา
ว่า อาตมาพอรู้ ไม่ใช่เข้าใจง่าย จนกระทั่งไม่รู้ว่ เอาทำยังงี้ที่คนชอบ ก็
ทำอย่างที่คุณชอบสิ อาตมาอยู่ในทางบันเทิงธุรกิจมาก่อนนะ โห้รผลงาน
ให้คนชอบ หาชื่อเสียงความนิยมจากสังคม เอาทำยังงี้แหละ ดัดจริตยังงี้
แหละ คนมันชอบ ดัดจริตเอาใจมันยังงี้ คนมันชอบ อาตมาว่า อาตมา
ทำอย่างนี้มันเข้ากับกิเลสเขา ยังงี้เขายกย่องชมเชย อาตมาว่าอาตมาพอ
มีปฏิกิริยา จิตวิทยาอย่างนี้อยู่นะ มีความรู้อย่างนี้อยู่ อาตมาว่าอาตมา
แล้วก็ทำมาแล้วด้วย เพราะแต่ก่อนนี้อาตมาเป็นดาราทำงานอยู่หน้าจอ
โทรทัศน์ ทำงานสร้างค่านิยม เพื่อให้คนมายอมรับนับถือนิยมชมชอบ
ต้องทำลือล้าท่าทาง แอ็คอาร์ตให้คนชอบ อาตมาว่า อาตมาเข้าใจ ทำได้
และรู้วิธีทำดี เป็นอาชีพเลี้ยงตนมาก่อน ตั้งแต่เป็นฆราวาส

แต่มาบัดนี้ อาตมาเข้าใจอีกอย่างหนึ่งแล้วว่า ใช้อย่างนั้น มัน
ดัดจริต มันเสแสร้ง มันหลอกลวง อาตมารู้ชัดแล้วว่ามันไม่ใช่อาการ
ที่น่ากระทำ มันแค่ให้เขามาหลงชื่นชอบ มายกยอปอปั้น มันเป็นอามิส
เป็นโลกธรรม อาตมาเข้าใจดี และอาตมาว่ามันเป็นเรื่องไม่น่ากระทำ
ด้วย มันยังหลงโลกธรรม แต่อาตมาไม่ได้ทำเพื่อโลกธรรม อาตมาทำ

ตรงตามลัทธิจะ เพราะฉะนั้น คนจะด่าจะว่า จะเข้าใจกันไปอย่างไร
อาตมาก็เข้าใจ อะไรที่เขาท้วงติง อะไรที่มันมากเกินไป มันไปไม่ออก ไป
ไม่ได้ เอ้อๆ รอไว้ก่อน ทั้งๆที่มันถูก ก็รอไว้ก่อน อันนี้ถูกอยู่ ไปได้
อาตมาก็ทำต่อไป เขาจะด่า จะว่า จะติเตียนอะไรอยู่ ก็ไม่มีปัญหา
เราไม่ได้ต้องการคำติเตียนหรอก ไม่ใช่คนที่เปิ่นมาไซค์อะไรหรอก
อาตมาพยายามใช้การประมาณตามสัปบุริสธรรม ๗ ถ้าเราทำแล้วมันใช้
วิจาร์ณญาณของเราแล้วว่า ยังงี้พอดี ยังงี้ใช้ได้ อาตมาก็ทำ แล้วก็
คิดว่า ยังงี้เรามีประโยชน์แก่สังคมมนุษยชาติ อาตมาก็จะทำประโยชน์
เพื่อสังคมมนุษยชาติ อย่างนี้แหละ ก็ค่อยดำเนินไป ก็ค่อยทำไป

เพราะงั้น ก็ขอเจาะลง ย้าลงไปตรงที่ว่า ทำอย่างไรเมืองไทย
เป็นเมืองพุทธแท้ๆ มีประชาชนเป็นพุทธศาสนิกชนถึง ๙๕% นี้ จะหันมา
ศึกษาธรรมะกันอย่างแท้จริง โดยเฉพาะนักปกครอง นักบริหาร นัก
การเมือง จะทำอย่างไรจะได้รู้ชัดรู้เจนกันว่า **การเมือง คือ งานเพื่อ
ประชาชน ไม่ใช่ไปงานอาชีพเพื่อเลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคพวก**

ขออธิบายต่ออีก อาตมาเคยอธิบายมาแล้วว่า นักการเมือง
ที่เป็น**นักการเมืองตัวหลัก** ก็คือ**ข้าราชการประจำ** **นักการเมืองตัวหลัก**
คือ**ข้าราชการประจำ** ข้าราชการประจำคือคนที่กินเงินเดือนของประชาชน
รับใช้ประชาชน เป็นคนที่ทำงานให้แก่ประชาชน ช่วยงานตั้งแต่ระดับ
ง่าย ระดับต้น ไปจนกระทั่งถึงระดับบริหาร จนเรียกกันว่า พ่อเมือง
พ่อเมืองคือ เดียวนี้ก็มีชื่อว่า ผู้ว่าราชการ เป็นต้น อธิบดี อะไรก็แล้ว
แต่ ที่เรียกกัน รู้กัน แม้ชื่ออื่นๆตามระดับชั้น อยู่ในบ้านในเมือง แต่ละ
ถิ่น แต่ละแคว้น ก็ว่ากันไป ต่างก็รับหน้าที่ชั้นสูงชั้นรองลงไป เพื่อที่
จะทำงาน เพื่อประชาชน โดยมีรายได้ตั้งให้ เป็นอัตราเงินทอง เพื่อ
เลี้ยงชีวิตไป ซึ่งก็คือเงินของประชาชน เงินของบ้านเมือง เลี้ยงคุณไว้
ให้คุณทำงานให้แก่พลเมืองนะ นี่แหละคือ**“งานการเมือง”**ตัวแท้

การเมืองประจำด้วย เพราะว่าเป็น**ข้าราชการประจำ**

ส่วน**ข้าราชการการเมือง** ก็เป็นนักการเมืองอีกชนิดหนึ่ง ที่เป็นวิธีการทำงานให้แก่สังคม และที่ให้มีข้าราชการการเมืองไปมีอำนาจเหนือข้าราชการประจำนี้ เพราะข้าราชการการเมืองต้องเข้าไปตรวจสอบข้าราชการประจำ ข้าราชการประจำหรือนักการเมืองประจำอาจจะทำงานขาดตกบกพร่องอย่างไร อาจจะหมกเม็ด ทำอะไรผิด ทำอะไรยังไม่ดีพอ ดีอะไร-ไม่ดีอะไรก็ให้ข้าราชการการเมืองที่ประชาชนตั้งขึ้นไป เป็นคราวๆ ตามระบบวิธี เพื่อเข้าไปชั้นชนะเนาะอยู่เสมอ ก็ไปตรวจสอบ ไปจัดการซะ จะโยกย้ายแต่งตั้งก็รับซะ ให้มันดี ไม่ดีเอาออก ไล่ออกเลยก็ได้ อะไรที่ทำได้อยู่ทำไปให้ดี ไม่ดีปรับให้เหมาะสมเพื่อที่จะได้ทำงานให้แก่ประชาชนได้ดี และเข้าไปวางรากฐานเพิ่มเติมหรือแก้ไขให้ดี ทำให้ดูในช่วงระยะที่เข้าไปทำงาน เพื่อข้าราชการประจำจะได้นำไปทำต่อไป นั่นคือข้าราชการการเมือง เป็นคราวๆ จึงมีอำนาจเหนือกว่าข้าราชการประจำ ให้ไปจัดการได้ ไปจัดแจงปรับปรุง ให้ข้าราชการประจำนั้น ทำอะไรต่ออะไร ได้เป็นประโยชน์ต่อไป เพราะฉะนั้น ข้าราชการการเมืองก็มีวาระอยู่เป็นช่วงๆ เสร็จแล้วก็เปลี่ยน ถ้าข้าราชการการเมืองคนไหนทำได้ดี ประชาชนก็เลือกเข้าไปอีก ก็ไปตั้งหลักเกณฑ์ไว้เองว่า ได้อยู่เท่านั้นยุค ๒ ยุค ๒ สมัยแล้วต้องเปลี่ยน สมัยที่ ๓ ไม่ได้ ต้องว่างเว้นอะไรก็ว่าไป เป็นวิธีการ หรือก็สมัยประชาชนก็เลือกคนที่ดีแทนนี้อีกได้ ก็แล้วแต่จะกำหนด แต่ให้เป็นยุคๆไป เปลี่ยนแปลงเพื่อเอาตัวบุคคลที่ดีแท้เสมอ ยังจึงเป็นต้น

เพราะฉะนั้นผู้ที่มีหน้าที่โดยกำหนดในประเทศ เป็น**ข้าราชการประจำ** หรือ**ข้าราชการการเมือง**นี้แหละ คือ**นักการเมืองตัวจริง** แล้วจะต้อง**ทำงานเพื่อประชาชนแท้ๆ ไม่ใช่ทำงานหาเงิน** แต่ต้อง**ทำงานให้ประชาชน** ข้าราชการคือผู้รับเงินราษฎรเลี้ยงตนไว้ แม้แต่

ปลดเกษียณแล้วก็ยังมีบำนาญ เพราะเงินของประชาชนง่ายๆจ่าย
ประจำให้แก่ข้าราชการตลอด ข้าราชการจึงเป็นลูกจ้างของประชาชน
โดยตรง ทั้งข้าราชการประจำ-ทั้งข้าราชการการเมือง เงินเดือนเงินเดือน
ให้ประจำแล้ว ข้าราชการตั้งกันเอาเอง ขึ้นเงินเดือนเอาเองด้วย ดังนั้น
ก็ต้องทำงานให้แก่ประชาชน เพราะอาสาสมัครเอง ไม่ใช่ใครบังคับ
ให้เป็น ตนเองอาสาสมัครเข้าไปทำงานช่วยสังคมประเทศชาติด้วยตนเอง
จึงต้องอยู่ในหน้าที่รับใช้ประชาชน ต้องเป็นคนมีคุณธรรม มักน้อยสันโดษ
**เพราะทำงานเพื่อประชาชน ก็ต้องเป็นงานการเมือง ไม่ใช่งานอาชีพ
เพื่อเลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคพวก แต่เป็นงานที่ต้องเสีย
สละเพื่อคนอื่น** ข้าราชการต้องไม่ร่ำรวย ถ้าคุณจะไม่ร่ำรวย คุณก็ออก
มาเป็นประชาชน เอกชน เป็นราษฎรเต็มขั้น ออกมาทำงานส่วนตัว
หาเงินเองใช้เอง ไม่ใช่ภาษีของประชาชน

**แต่ถ้าทำงานใช้เงินประชาชน ก็ต้องเป็นงานการเมือง ไม่ใช่
งานอาชีพเพื่อเลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคพวก ต้องเสียสละ**

ผู้เป็นราษฎรไม่ได้เอาตัวไปอาสาขอกินเงินเดือนที่เป็นภาษี
ประชาชน ไม่ได้ไปเซ็นสัญญาสัญญารับใช้ประชาชน ไม่ได้รับเอาเงิน
ที่มาจากภาษีของประชาชนเป็นเงินเดือนมาเลี้ยงตนไว้ ไม่ได้ไปเอาราย
ได้เงินทองส่วนกลางของประชาชนมากินมาใช้ แต่ทำงานส่วนตัวปากกัด
ตีนถีบของตนเอง **เพื่อที่จะมีรายได้เข้ามาให้แก่ตัวเอง** หากินหาใช้
เลี้ยงชีพตนเองแท้ๆ กระนั้นก็ยังต้องทำงาน“การเมือง”ด้วย คือ ต้อง
ทำงานสังคมสงเคราะห์ หรือทำงานเพื่อสังคมเพื่อประชาชนประเทศชาติ
ด้วย แต่ถ้าสมัครเป็น**ข้าราชการ**หน้าที่คุณก็ต้อง**รับใช้ประชาชน** กิน
เงินเดือนจากภาษีของประชาชน คุณสมัครเองนะ ดังนั้น**ข้าราชการ** จึง
คือ **นักการเมือง**แท้ๆ **ผู้รับใช้ประชาชน** **ตราบที่เป็นข้าราชการอยู่ ยิ่ง
เป็นข้าราชการบำนาญยิ่งต้องมีกตัญญูทศเวที่ต่อประชาชนยิ่งขึ้นอีกซ้ำ**

ถ้ายังมีเร็วแรงสามารถทำได้ในครั้งในคราวที่ควรก็ควรทำอย่างยิ่ง

แต่ทุกวันนี้เข้าใจผิดเพี้ยนกันมาไกลแล้ว จนกระทั่งกลายเป็นว่า ข้าราชการประจำ ก็ข้าราชการประจำ **ฉันไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ** ฉันเป็นตำรวจก็เป็นตำรวจอาชีพ **ไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ** ฉันเป็นทหารก็ทหารอาชีพ **ไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ** ฉันเป็นครู(ครูโรงเรียนรัฐ)ก็เป็นครูอาชีพนะ **ไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ** รังเกียจการเมืองกันไปหมด ซึ่งเข้าใจผิดกันทั้งหมด คำว่า**การเมือง** เป็นเสียด เป็นที่น่ารังเกียจไปหมด ทั้ๆที่คำว่า**การเมือง** นั้น เป็นคำที่ง่ายย่อง น่าเชิดชู น่ากราบไหว้ คำว่า**การเมือง** ใครทำงาน**การเมือง** คือ**งานเสียสละ** คือ**งานเพื่อมวลมนุษยชาติ** เป็นงานมีเกียรติที่สุด แต่แล้วงานการเมือง งานที่มีเกียรติที่สุดกลายเป็นงานที่คนรังเกียจที่สุด เวิร์จจริงๆ นี่คือเวิร์จจริงๆของประเทศชาติประชาชน

การเมือง คือ การเสียสละของคน งานเสียสละเพื่อประชาชน เป็นเกียรติยศแท้ๆ ไม่ใช่สิ่งน่ารังเกียจ อย่าเห็นการเมืองเป็นเสียด

แต่เมื่อเข้าใจผิดอย่างนี้ ความเข้าใจผิดเป็นนัยแฝงอย่างที่ว่านี้ ไม่ได้เข้าใจอยู่เพียงแต่แค่ในประเทศไทยนะ มันมีนัยแฝงดังว่านี้ทั่วโลกเลย มันเข้าใจผิดกันอย่างนี้ทั่วโลก นี่มนุษยชาติเกิดอะไรกันขึ้น มนุษยชาติหลงผิดกันไปได้อย่างไร แหม..เราพูดไป ยังกะตัวเองนี่ รู้ดีคนเดียว อู๊ย..เก่งอยู่คนเดียว ขอภัย อย่าเพิ่งอาเจียน อาตมาพูดไปแล้ว ก็รู้สึกตัวว่า แหม..พูดยังกับตัวเองรู้มาก รู้เก่งรู้ดี รู้เยี่ยมอยู่คนเดียวแท้ๆเลย เทียวได้ไปดูถูกดูแคลนคนทั้งโลกเขาโน่นเนาะ ไม่ใช่แคบๆเลยนะ ดูแคลนคนเขาไปทั่วโลก ขอภัยด้วยความรู้สึกจริงๆ

ตอนนี้ต้องขอภัยด้วยความรู้สึกจริงๆว่า พูดไปแล้ว ก็รู้สึก ว่าแหม...มันไปเทียวได้ปรามาสคนอื่นเขา ดูถูกดูแคลนคนอื่นเขา มันก็เลยไม่ดี ก็ต้องขอภัยกันจริงๆ แต่อาตมาว่าอาตมาพูดไม่ผิดหรอก มันเป็นลัจจะ ที่พูดไปนั้นมันเป็นลัจจะ มันเป็นอย่างนั้น มันเกิดอยู่ใน

สังคมมนุษย์โลก เพราะอะไร เพราะมนุษย์โลกไม่ได้เข้าใจในเรื่องการรัฐ
กิเลส เรียบกิเลส ลดกิเลสกันจริง มันไม่มีตรงนั้นนะ มันก็เลยประพฤติ
กันแบบนั้น แล้วมันก็เป็นความจริงกันทั้งโลกแบบนั้นนะ เพราะฉะนั้น
หันมาพูดเน้นเข้าไปในตัวความรู้ของศาสนาพุทธ อีกที่หนึ่งว่า

ศาสนาพุทธนั้นสอนให้คน**ลดกิเลสได้จริงๆ** และผู้ที่ลดกิเลส
ได้นั้น ก็คือคน ทั้งฆราวาสและนักบวช และภิกษุภิกษุภิกษุเหล่านั้นแหละ จะ
เป็นพระอาริยะจำนวนมากอยู่ในสังคม ตั้งแต่โสดาบัน สกิทาคามี
อนาคามี อรหัตต์ เพราะฉะนั้นประชาชนก็จะเป็นประชาชนที่เป็นอาริยะ
เป็นคนทีือกิเลสลดน้อยลง เป็นโสดาบันกันมาก บริหารก็ง่ายขึ้น หรือ
จะขึ้นไปเป็นผู้บริหารเองมีกิเลสน้อย ก็จะไปบริหารได้ดี นักบวชนั้น
นะไม่ต้องไปแต่งตั้งท่านหรอก นักบวชนั้นท่านมีหน้าที่จะทำงานเพื่อ
ประชาชน รับใช้ประชาชน มีชีวิต**เนื่องด้วยผู้อื่น** (อาศัยผู้อื่นเลี้ยงไว้ ซึ่ง
เหมือนนักการเมือง อาศัยเงินของผู้อื่นเลี้ยงไว้) อยู่แล้วของพุทธนี่นะ ท่านเป็น
คนที่มี**“ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น”** (ปรภฎิพัทธา เม ชีวิกา) นี่คือ ทำงานให้แก่
คนในสังคม แล้วให้คนในสังคมเลี้ยงดูไว้ เรียกว่า **ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น**
เป็นคนไม่ต้องมีข้าวมื้อนี้ ไม่ต้องมีเงินทอง ทำงานให้ผู้อื่น แล้วผู้อื่นเลี้ยง
ดูไว้ ไม่สะสมทรัพย์สินเงินทองข้าวของ แม้แต่บิณฑบาตมา กินอิ่มแล้ว
ถ้าเหลือก็ให้คว่ำบาตร อย่าเก็บรักษาสะสม ไม่ให้สะสมอาหารค้างคืนเลย
นี่คือ ธรรมะของพระพุทธเจ้า คือ กฎระเบียบบรรณวินัยของพระพุทธเจ้า

แต่เดี๋ยวนี้มันเพี้ยนหมดแล้ว พระภิกษุบิณฑบาตก็ประกาศ
ขอข้าวสารอาหารแห้งนะ ให้พระเอาไปสะสมไว้กินไว้อยู่ มันเลอะเทอะ
ไปหมดเลยศาสนาพุทธ สะสมกันอะไรต่ออะไรไปหมด มันไม่ได้เข้า
หลักเข้าเกณฑ์ของพระพุทธเจ้าเลย น่าเกลียด แล้วมันจะมีประสิทธิภาพ
ประสิทธิผลอะไร ศาสนาจึงไม่มีประสิทธิภาพประสิทธิผลต่อสังคม
มนุษย์ชาติเลย เพราะไอ้แค่ตื้นๆแค่นี้ อาตมาว่า นี่มันไม่ใช่เรื่องลึกซึ้ง

ของธรรมะพระพุทธเจ้านะ ที่พูดนี้ไม่ได้เข้าไปถึงเนื้อธรรม อาริยธรรมอะไร เป็นแต่เพียงกฎหลักวินัยระเบียบ เท่านั้นเอง แค่นี้ก็เลือกๆ กระพืดๆ เรื่องกฎระเบียบวินัยเท่านั้น ยังไม่เข้าถึงชั้นปรมาตถ์อะไรเลย ก็ยังปฏิบัติตามกฎระเบียบอะไรพวกนี้ไม่ได้แล้ว มันก็มีแต่เจ็งกับเจ็งเท่านั้นละ พุทธศาสนามันไปไหนไม่รอดหรอก ไม่รอดจริงๆ

พูดไปยังมี นักดูแลศาสนาเขาร้อน มันกระทบเขา มันก็ไปเสียบไปแทงเขา เขาก็ไม่ชอบหน้าอาตมา ไม่ชอบแล้วก็จะจัดการ จะกำจัดอาตมาด้วย แล้วก็หาเรื่องหาราวอะไรไปต่างๆ หาได้ก็หาเอา หาเรื่องผูกเรื่อง จะว่ายังไงก็ว่ากันไป ไม่ใช่ทำทายนรอก เขาทำอยู่ ก็เอามาพูดบ้างเท่านั้นเอง ไม่ได้อยากให้ทำหรอกมันบาป ขอยืนยันว่า เขาทำนะมันบาป แต่คนที่ทำนะ จะเข้าใจว่าบาปคืออะไร หรือไม่ ก็ไม่รู้ละ อาตมาก็พูดสังฆกรรม ไม่ใช่ไปใส่ความนะ มันเป็นเรื่องจริง เพราะงั้น ถ้าเข้าใจถูกต้องว่า ศาสนาพุทธนั้นสอนให้คนเรียนรู้ แล้วเอาไปประพฤติ แล้วคนจะลดกิเลส เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ได้จริงๆ

ถ้าโลกหรือสังคมกลุ่มใด มีคนชนิดอาริยะนี้อยู่ นั่นแหละ สังคมจะเจริญ จะเป็นอยู่สุข จะสบาย ย้ำอีกทีหนึ่งว่า **คุณธรรมอาริยธรรมของพระพุทธเจ้า มันไม่ได้อยู่ที่นักบวชเท่านั้น มันอยู่ที่ฆราวาสด้วย โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ก็คือ คนทุกคน ฆราวาสก็เป็นได้ และจะเป็นได้จำนวนมากด้วย ต้องได้เป็นจำนวนมาก แล้วสังคมจะเป็นอยู่สุข** ไม่ใช่ว่าผู้บรรลุนั้นจะได้อาริยธรรม ต้องสงวนอยู่ สงวนลิขสิทธิ์อยู่แต่ผู้มาบวชเท่านั้นนะ ผู้ไม่มาบวช บรรลุไม่ได้ ไม่ใช่เลย ไม่ใช่เลย ไม่ใช่เลย อันนี้แหละเป็นประเด็นที่เข้าใจผิดกันมาก

ในยุคพระพุทธเจ้านั้น โอ้โฮ...พระอาริยะเยอะ โสดาบัน สกิทาคามี เยอะ ฆราวาสนะที่เป็นอาริยะ ในผู้ที่มาบวชนั้นก็ส่วนหนึ่งเอาละก็เฉลี่ยแล้วในปริมาณของนักบวช ในยุคพระพุทธเจ้า แน่นอน

มาบวชแล้วนี่ นักบวชจริงๆนี่ มีอรหันต์ หรือมีอริยะสูงๆเยอะแฉะนอน
เฉลี่ยในคำรวม มันก็ถูกละ แต่ถ้าเอาปริมาณ แบ่งส่วนนักบวชก็ไปคิด
เปอร์เซ็นต์ของนักบวช ฆราวาสก็ไปคิดเปอร์เซ็นต์ของฆราวาส จำนวน
ปริมาณฆราวาสมีอริยบุคคลมากกว่าจำนวนนักบวชที่มี นี่คิดว่าคงเข้าใจ
นะ ที่เอาตมาจัดแบ่งวิธีเปรียบเทียบกับสถิติ ไซ้ใหม่ ฆราวาสมีจำนวนแสน
จำนวนล้าน ก็จะมีอริยะอยู่เป็นแสนเหมือนกันพระหรือนักบวชในจำนวน
ประเทศนี้ หรือกลุ่มแคว้นนี้ มีประชาชนอยู่ล้าน แฉะนอนก็ต้องมีฆราวาส
อยู่ประมาณ ๙ แสน นักบวชจะเหลืออยู่ซ้กแสนหนึ่ง เอาต่อให้แสน
หนึ่ง นักบวชนี่เป็นอริยะหมดเลย แต่ฆราวาส ๙ แสนนี้ มีอริยะมาก
กว่า ๒ แสน ๓ แสน ๔ แสน นักบวชอาจจะมีคุณธรรมเป็นอริยะ ใน
แสนก็ตามแต่ ก็ยังน้อยกว่า ยิ่งตั้งเป็นต้น แต่ไม่แน่หรอก อริยบุคคล
อยู่ในความเป็นฆราวาส ก็อาจจะม้น้อยในบางยุค บางกาลก็ได้ แต่
มาเป็นนักบวชนั้น มันไม่ได้มีส่วนมากกว่าฆราวาส แฉะนอน ไม่ว่าจะยุค
ไหน แม้แต่ในประเทศทิเบต หรือประเทศทางใ้หนะ เขาจะเป็นนักบวช
กันเยอะ นิยมกันมากมายก็ตาม นักบวชเขาก็ไม่ได้มากกว่าพลเมือง
ฆราวาส แม้นักบวชจะมีมากจริง แต่ก็ไม่ได้มากกว่าฆราวาสอยู่ดี เพราะงั้น
ประเด็นนี้อาตมาว่า ต้องพูดขึ้น แล้วจะต้องพูดย้ำพูดให้ฟังกันชัดๆ

**เมื่อเข้าใจผิดกันว่า อริยบุคคลนั้น เป็นเรื่องของนักบวช
อริยบุคคลนั้นเราอย่าไปยุ่ง ฆราวาสเราก็ดูของเราไป นั้นละมันถึง
ไปไม่รอดใจ ฆราวาสทั้งธรรม ฆราวาสไม่ศึกษาธรรมะ ไม่เอาธรรมะ
ไม่เอาความเจริญทางนี้เลย ไม่เอาเรื่องลตกิเลสเลย มีแต่ทำมาหา
กิน เพื่อที่จะแย่งลาภยศสรรเสริญโลกียสุข เพิ่มกิเลสไม่มีพัก เพื่อ
ที่จะตั้งหน้าตั้งตาเสริมกิเลส แย่งกันไป โลกไม่มียั้งกันไป “ได้ลาภยศ
สรรเสริญสุขมาบำเรอใจ กิเลสได้อาหารก็อ้วนขึ้นหนาขึ้น ไม่ได้ลาภยศ
สรรเสริญสุข กิเลสก็ยิ่งกระสันเพิ่ม กิเลสอ้วนอีกหนาขึ้นไปอีก” ปุ่ลุขน**

กิเลสอ้วน กิเลสหนาไม่หยุด จึงชื่อ **ปุดชน** **ปุด** แปลว่า **อ้วน**, **หนา**, **โต**, **ใหญ่**, **มาก** *ปุดชนคือ ผู้กิเลสหนาขึ้นอ้วนขึ้นดังกล่าวนี่จริงๆ แล้วชีวิตคนไม่คิดตกกิเลส มันจึงเป็นเรื่องเลวร้าย ทุกข์ร้อนกันอยู่ทุกวันนี้*

นี่คือ **สังขะ** ฟังดีๆ นี่คือ **สังขะ** ที่มันเป็นจริง ที่มันเกิดจริง ทำอย่างไรเราจะเข้าใจสังขะอันนี้อย่างถูกต้อง แล้วก็ช่วยกัน มาแก้ไข อันนี้กัน อาตมาว่า ถ้าอาตมาอายุยืน เกินร้อยปีจริงๆ อาตมาจะพูดซ้ำซาก อย่างนี้ไปอีก จนกว่าจะร้อยกว่าปี และอาตมาเชื่อมั่นนะ เชื่อมั่นว่า ถ้าอาตมาอยู่เกินร้อยแล้ว อาตมาพูดซ้ำซากตรงนี้ คนก็คงจะพอเห็นได้ คนจะเข้าใจได้ ตามที่อาตมายืนยันบ้าง ทำยังไงจะช่วยอาตมา อายุ เกินร้อย ร้อยห้าสิบเอ็ด ดังที่อาตมาตั้งใจได้ ช่วยอาตมาหน้อยแล้วกัน อวยากให้อาตมาอยู่ถึงไหม อายุยืนๆยาวๆ เออ..หลายคนในนี้ อวยากทั้งนั้น แต่คนเขาแข่งให้ตาย ก็มีอยู่ พยายามที่จะให้อาตมาตายวันตายพรุ่ง มีอยู่นะ เขาพยายามอยู่ ก็มี มีจริงๆ เอ้า..ก็ไม่มีอะไร นั่นมันเป็นเรื่องธรรมดา มันเป็นเรื่องสังขธรรม มันเป็นเรื่องจริง คนที่เขาไม่ชอบหน้า เขาไม่ต้องการ เขาก็ต้องการให้อาตมาสูญหาย ตายจากไปจากโลกนี้เสีย มาขัดมาขวางอะไรเขาอยู่ เขาก็ไม่ชอบหน้า มันเป็นเรื่องธรรมดา อาตมาไม่ได้ประหลาดใจอะไรหรอก ไม่ได้แปลกใจอะไร มันเป็นเรื่องสามัญ ไปบังคับเขาไม่ได้ เขาก็เข้าใจอย่างนั้น เชื้ออย่างนั้นจริงๆ มันก็ความจริงใจ อาตมาเห็นใจเขาอะ เห็นใจจริงๆ อาตมาไม่ได้เกลียดได้ชิงหรือ

เพราะว่าคนเรานี้จะ ชังเรานี้จะ ถ้าว่ากันโดยตรงแล้วนี้ โดยสังขะแล้ว *คนเราชังคน กับคนเราชอบคน* นี้ อะไรมันดีกว่ากัน *คนชอบคน คนชังคน* อะไรมันดีกว่ากัน คิดดู ก็รู้

เขาก็ไม่อยากรังหรือ ฉันเดี๋ยวก่อนใช้ไหม สามัญเขาก็ไม่อยากรังเรา แต่เพราะเขาเอง เขาไปยึด ไปติด ไปมีจิตวิญญู ไปกำหนดผิด แล้วปัญญาเขามีเท่านั้นจริงๆ เขาจึงต้องชังเรา ซึ่งก็น่าเห็นใจ เพราะถามแล้วว่า *จริงๆแล้วนี้ ใครก็ตาม เขาก็ไม่อยากรังคนหรือ ใครก็*

ทั้งนั้นแหละ ไม่อยากจะซังคนนั้นคนนี้อะไรหรอก จริงไหม ถ้าให้เลือกชอบกับซัง คนก็ต้องเลือกชอบมากกว่า เรื่องอะไรจะไปเลือกซัง ถ้าคนไปชอบซัง แหม..ฟังแล้วงง คนไป“ชอบซัง” อาตมาจะพูดชอบความซัง คนที่จะไปชอบ“ความซังคน”นี้ ถ้าคนส่วนใหญ่นี้ โอ้โฮ..ชอบซังคนนี่ มากกว่าชอบความชอบคน อาตมาว่าตายเลยนะ โลกสังคมมนุษยชาติ ตายๆๆ คนก็เลย..แห่ไป...สร้างอารมณฺ์ซังกันนะ เพราะว่าชอบความซังนะเนาะ ก็สร้างอารมณฺ์ซังกัน เต็มสังคม สังคมมีแต่ซังกันเป็นส่วนมาก โอ.... อาตมาว่า สังคมนีตายๆๆ อยู่กันไม่รอดแน่ๆ

เพราะฉะนั้น โดยสามัญนี้ คนไม่ได้ชอบความซัง คนไม่ได้ต้องการที่จะเป็นคนไปซังใคร เราไปซังใครๆ ไม่ได้ชอบอันนี้หรอก แต่เพราะเขาเข้าใจผิด หรือเขาเข้าใจไม่ได้ นั่นเป็นเหตุ เขาจึงซังเรา นี้ ๑.

๒. เขาซังเราเพราะเราไม่ดีจริงๆ เอ้อ อันนี้ก็ต้องยกให้ เราไม่ดีจริงๆ อาตมาก็พิสูจน์ตัวเองอยู่เหมือนกัน เอ...เราไม่ดีจริงๆหรือ เราทำงานอยู่ทุกวันนี้ เรามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ เราทำอย่างไม่ดีจริงๆหรือที่เขาต้องซังเรา เราไปทำให้เขาขาดผลประโยชน์ ขาดอำนาจ ขาดยศเกียรติ ขาดอะไร ซิงแย่งลามแย่งยศแย่งสรรเสริญแย่งสุขเขาหรือเปล่า เราไปแย่งอะไรมาจากเขา จึงเป็นเหตุให้เขาซัง เรามีแต่สละออกไม่ว่าลามยศสรรเสริญสุข เขากลับได้จากที่เราสละออกไปด้วยซ้ำต่างหาก

เอาละ อาตมาได้บรรยายคนเดียว วันนี้ก็คิดว่า เป็นเนื้อหาสาระ ที่ดีเหมือนกันนะ ที่พูดไปแล้ว นี่ชมตัวเองว่าตัวเองพูดดี รู้สึกว่าพูดเนื้อหาสาระที่ดีเหมือนกันนะ ได้เข้าใจในความเป็นจริง ที่สังคมเป็นอยู่ แล้วก็เจาะประเด็นเข้าไปว่า **ควรจะแก้ประเด็นกันตรงไหน ?** อาตมาว่า ก็ชัดเจนพอสมควร เราจะทำอย่างไร มาช่วยกันหน่อย ที่จะช่วยกัน อย่างน้อยก็คือ **ตัวเราเองทุกคน มาลดกิเลสกัน ให้เป็นอาริยะ เป็นโสดาข สกิทาข อนาคาข อรหันต์ ให้ได้จริงๆ**

อาตมาไม่รู้ว่าจะมีคนที่อยู่ข้างนอกที่บ้าน ที่ฟังธรรมะอาตมาอยู่

ขณะนี้ จะเชื่อหรือไม่ว่าพระพุทธรูปเจ้านั้น ทำให้ลตกิลเสได้จริง จะเชื่อหรือไม่ อาตมาไม่รู้ แต่อาตมาถามพวกเราหน่อยว่า พระพุทธรูปเจ้านั้น ทำให้ลตกิลเสได้จริงไหม (จริง ค่ะ) โอ...เสียงดังขอบคุณเสียงดังดีมาก ทั้งๆที่มีจำนวนไม่มากนักหรอก คนไม่มากเท่าไร ในที่นี้ขณะนี้ ก็ตอบคำถามนี้ได้ ว่า เชื่อว่า พระพุทธรูปเจ้านั้น ทำให้ลตกิลเสได้จริง แล้วได้ปฏิบัติลตกิลเสหรือยัง(ได้บ้างแล้ว) นั่นแน่...อวดอีกแน่ะ อวดตัวอวดตนอีกแน่ะ ว่าลตกิลเสได้บ้างแล้ว โอ..โฮ... ท่านถือว่า อวดอุตริมนุสสรธรรมนะ ปรับอบัติเลยนะ ถ้าเป็นพระเป็นเจ้าที่มาอวดที่ไม่บรรลุนิพพานจริง แต่ยังไม่ปรับอบัติหรอก นี่เป็นการถามอยู่ในปัจจุเวกขณะข้อที่ ๑๐ ปัจจุเวกขณะข้อที่ ๑๐ ถ้าเพื่อนสหธรรมิกถามเราว่า พระธรรมระดับสูงขั้นอาริยะใด มีไหมที่**เราบรรลุบ้างแล้ว** หากมีคนถาม เราก็ตอบได้โดยไม่เก้อยาก ไม่เก้อ ไม่ยาก ไม่มั่งกุนี่คือหลักฐานยืนยันชัดเจน ว่า คุณวิเศษเรามีมั่งไหม มีหรือไม่ ที่เราจะพูดจะบอกแก่ผู้อื่นได้ โดยไม่เก้อไม่เขิน ว่าเราปฏิบัติธรรมแล้วมีมรรคมีผลกับเขาอยู่นะ ในเวลาเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมร่วมกันถาม ในกาละภายหลังนี้ เมื่อใดเขาถาม กาละภายหลังแปลว่า พอผ่านกาลเวลา ได้ปฏิบัติไปแล้ว เมื่อเพื่อนสหธรรมิกมาถามแล้วจะไม่เก้อ ไม่เขินแล้วมันหมายความว่า อริยธรรมบอกได้ หรือไม่ได้ เมื่อหลักฐานชัดเจนอย่างนี้ ไม่อับต้อเปิดอะไรหรอก เว้นแต่ว่าผู้ไม่มีธรรมที่บรรลุ ก็โกหกไม่ได้ ถ้าขึ้นโกหกว่ามี ปาราชิกเลย ถ้าบรรลุจริงแต่บอกอย่างมีกิเลสอวด หรือบอกอย่างมีอกุศลจิต ก็อับต้อปาลจิตตีย์ ก็ปลงอบัติเสีย

พระพุทธรูปเจ้านั้น ตอบได้ พูดได้ บอกได้ มีหลักฐานอื่นๆอีก เช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๘ โลหิจจสูตร ก็ยืนยันว่า ผู้บรรลุนิพพานบอกผู้อื่นได้ แต่มีนัยสำคัญ เข้าใจผิดกันไปเอง

เอาละ..วันนี้หมดเวลาแล้ว สำหรับวันนี้พอกันแค่นี้แล้วกัน.